

Apocalipsa - Comentarii Jean Koechlin

Apocalipsa este o carte dificilă. Și totuși, câte motive avem să nu neglijăm lectura ei! 1. Este „descoperirea lui Isus Hristos”, a scumpului nostru Mântuitor. 2. Această descoperire este făcută de El robilor Săi, printre care este fericit să se numere și Ioan evangelistul, exilat în insula Patmos. 3. Ne vorbește nu despre un viitor vag și îndepărtat, ci despre lucruri care trebuie să aibă loc „în curând”. 4. De asemenea, să nu uităm că lectura serioasă a unei părți din Scriptură este îndejuns pentru a aduce binecuvântare sufletului nostru (v. 3), pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ni se cere să-l înțelegem complet, ci să-l păzim (Luca 11.28). De vreme ce este vorba despre gloriile lui Isus, adorarea izbucnește spontan. „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat...” (v. 5). Să remarcăm timpurile verbelor: El ne iubește (prezent) – dragostea Lui este mereu prezentă și neschimbată. Dar ne-a spălat (trecut) – este o lucrare împlinită, încheiată, desăvârșită. Să mai remarcăm și ordinea acestor verbe: pentru că ne iubește, Hristos ne-a spălat de păcatele noastre. Din contră, trebuia să fim spălați, pentru a fi făcuți de acum „o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru” (v. 6; cap. 5.10; 20.6b). Ceea ce a făcut din noi depășește ce a făcut pentru noi.

Fiul Omului, care aici apare în atributele dreptății sfinte și neînduplecate, să fie oare Isus cel umil din evanghelii, Mântuitorul nostru blând și bun? Odinioară Ioan s-a plecat la pieptul Lui cu încredere (Ioan 13.25). Aici cade la picioarele Sale ca mort. Ce contrast! Nu trebuie să uităm de această latură a gloriei lui Hristos: Tatăl l-a dat toată judecata Fiului (Ioan 5.22); și această judecată trebuie să se exercite în viitor asupra celor care nu vor fi crezut (cap. 19 și 20). Însă de acum, cât timp Biserica este pe pământ, El ia cunoștință de starea fiecăreia dintre adunările Lui de pe pământ (cele șapte sfeșnice de aur care trebuie să strălucească în absența Lui). Da, Domnul poate ierta totul. El a murit și a înviat pentru a ne da iertarea și viața (v. 18). Însă El nu poate trece nimic cu vederea. Ochii Lui sunt ca o flacără de foc; nimic nu-l scapă (cap. 2.18; 19.12). Versetul 19 ne oferă planul general al cărții: 1. lucrurile pe care le-ai văzut – această apariție solemnă a Domnului în glorie (cap. 1.12...); 2. lucrurile care sunt – istoria actuală a Bisericii în responsabilitate (capitolele 2 și 3); 3. lucrurile care vor fi după acestea – evenimentele profetice care se vor împlini după răpirea Bisericii (capitolele 4-22).

Aceste scrisori către cele șapte adunări din Asia descriu, în tot atâtea tablouri succesive, istoria creștinătății responsabile. Domnul Se prezintă fiecăreia dintre aceste biserici, face un inventar exact a ceea ce găsește ... și a ceea ce nu găsește, dă îndemnuri și promite răsplătirea Sa celui care învinge. La Efes, aparent totul mergea cât se poate de bine (v. 2, 3). Domnul însă privește la inimă (Ieremia 2.2). Din nefericire, nu vede acolo răspunsul la propria Sa dragoste; El a încetat să mai ocupe acolo primul loc. Ori, dacă un rău este «tăiat» de la izvorul său, oamenii situați pe malurile râului la vărsare nu vor remarca imediat. Cât timp apa se scurge, malurile rămân tot verzi; și, pentru câta timp, se va putea vedea acolo aceeași animație... Dragi prieteni, să ne întrebăm ce este nu cu zelul nostru, ci cu afecțiunile noastre față de Hristos. Pentru a frâna acest declin, Domnul cel credincios va recurge la un remediu ciudat: încercarea. Lasă frâu liber puterii lui Satan. După Efes (binevoitor) urmează Smirna, care semnifică „amărăciune”. Aceasta a fost perioada martirilor sub cruzii împărați romani (în secolele 2 și 3), când, în arene, înaintea fiarelor sălbatice, creștinii „Smirnei” au avut ocazia să-și arate dragostea pentru Mântuitorul lor printr-o credincioșie până la moarte.

Apocalipsa 2:12-29

În perioada Smirna, zece mari persecuții colective nu reușesc să pună capăt credinței creștine. Dimpotrivă, «sângele martirilor a devenit sămânța Bisericii». Atunci Satan dă curs unei alte tactici – urmează Pergam (v. 13). Ceea ce n-a putut face violența va face favoarea autorităților. Sub domnia împăratului Constantin, în anul 312, adoptarea creștinismului ca religie de stat, eveniment pe care mulți l-au considerat ca un mare succes al adevărului, a favorizat delăsarea, mondenitatea (alunecarea spre lumesce) și introducerea învățăturilor străine (v. 14, 15). În Tiatira însă, biserică care ține până la sfârșit, răul mai înaintează un pas. Sunt întunecimile evului mediu, comparat aici cu domnia sinistră a lui Ahab, pe care soția lui, Izabela l-a împins să facă rău (1 Împărați 21.25). Biserica încetase să mai fie străină pe pământ. A vrut să domnească. Și cunoaștem rolul politic pe care a dorit mereu să-l joace. Ei bine, dominația pe care această Biserică din Tiatira a căutat-o cu atâta aroganță le este promisă aceluia pe care ea i-a asuprit, i-a torturat, i-a ars pe ruguri, ... dar care sunt adevărații biruitori. Ei vor domni împreună cu Acela care vine ca Steaua de dimineată.

Secolele au trecut. Din mijlocul Tiatirei, Dumnezeu trezește reforma, o puternică mișcare animată de Duhul Lui. Apoi declinul își face din nou lucrarea. Moartea spirituală invadează Biserica din Sardes. „Amintește-ți, ... pocăiește-te!” este ea îndemnată (v. 3; comp. cu cap. 2.5,16; 3.19). Cine este aici învingătorul? Cel care nu și-a murdărit veșmintele. Cunoaștem noi acest fel de victorie pentru a rămâne curați? Învingătorul din Sardes va fi îmbrăcat în veșminte albe și, spre deosebire de biserica lui, căreia îi mergea „numele că trăiește”, numele său nu va fi niciodată șters din cartea vieții. Filadelfia (dragoste frățească) este fiica „Trezirii” din secolul anterior (secolul 19). Ea este caracterizată de: 1. Puțină putere! Domnul însă ține deschisă pentru ea ușa evangheliei. 2. Credință în Cuvântul Lui! El va fi credincios promisiunii „Eu vin curând”. 3. Atașament pentru Numele Lui! Numele Lui cel nou va fi partea ei. Disprețul lumii? El va răspunde la aceasta prin aprobarea Sa publică: „Vor cunoaște că Eu te-am iubit” (v. 9). Noi suntem moștenitorii responsabili de mărturia Filadelfiei. Fie ca Domnul să ne ajute să manifestăm trăsăturile ei și să nu pierdem cununa! Pentru că El va dovedi mai multă bucurie să dea această recompensă, decât învingătorul să o primească.

Un ultim stadiu caracterizează creștinătatea. Trăsăturile sale pot fi recunoscute astăzi: mulțumirea de sine, lipsă de ardoare, indiferență, pretenții religioase de a poseda tot, de a cunoaște tot (Deuteronom 8.17; Osea 12.9). „N-am nevoie de nimic” (v. 17): este ceea ce par a spune și creștinii care neglijează rugăciunea. În Laodiceea lipsesc trei lucruri esențiale: aurul – dreptatea adevărată, după gândul lui Dumnezeu; veșmintele albe – mărturia practică decurgând din cea dinainte; „alifie pentru ochi” (v. 18) – discernământul pe care-l dă Duhul Sfânt. Nu este însă prea târziu pentru cel care are urechi de auzit! Domnul dă succesiv: un sfat – ca fiecare să se grăbească să cumpere de la El tot ce-i lipsește (comp. cu Matei 25.3); o încurajare – cei iubiți de Hristos sunt muștrați și pedepsiți; un îndemn – să fie cu răvnă, să se pocăiască; și o promisiune de neprețuit, cea din versetul 20. Pe aceia care Îl vor primi în inima lor, Isus, la rândul Lui, îi va primi în cer, pe tronul Său (v. 21). Dragi prieteni, acesta este sfârșitul istoriei Bisericii pe pământ. Oricât de mare ar fi însă căderea, prezența Domnului încă mai poate fi experimentată. Ea face inima să ardă de o bucurie inexprimabilă, cum au încercat-o doi dintre ucenici într-o seară de neuitat, atunci când Isus intrase să rămână cu ei (Luca 24.29).

Aici începe cea de-a treia parte a cărții, anunțată în capitolul 1.19. Bineînțeles, toate detaliile viziunii sunt de înțeles într-un sens simbolic. În mod sigur, în cer nu vom vedea niciun tron material; acesta este, simplu, marca guvernării imperiale. Totuși, interpretarea acestor simboluri nu este nicicum lăsată în seama imaginației noastre; ne este dată chiar în Biblie, în alte pasaje. Pentru a contempla aceste lucruri care „trebuie să aibă loc” curând (după ce Biserica va fi răpită), apostolul este invitat să se suie în cer. Și creștinul trebuie întotdeauna să privească evenimentele de pe pământ dintr-o poziție cerească, pentru a le vedea în adevărata lor perspectivă, avându-L pe Hristos în centru. Potrivit promisiunii făcute Filadelfiei, răscumpărării Domnului vor fi feriți de ceasul încercării. Atunci când încercarea vine peste lume (cap. 6), pe răscumpărări îi vedem deja strânsi în glorie. Ei sunt reprezentați prin cei douăzeci și patru de bătrâni care se prosternază aruncându-și cununile înaintea tronului. Ei Îl celebrează pe Dumnezeu Creator, iar în capitolul 5 îl vor adora pe Dumnezeul Răscumpărător.

O întrebare ține universul în suspensie: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetea?” (v. 2). Altfel spus, cine va exercita judecata? Numai Unul poate s-o facă: Acela care este fără păcat (comp. cu Ioan 8.7), învingând prin însăși perfecțiunea Sa pe Satan și lumea. Hristos este „Leul din seminția lui Iuda” (v. 5), desemnat deja în Geneza 49.9, dar imediat după aceea El este văzut ca un Miel care pare înjunghiat. Pentru a triumfa asupra lui Satan și a umple cerul de o mulțime de făpturi fericite și recunoscătoare, a fost nevoie de crucea lui Isus. Și sacrificiul Său este amintit inimilor tuturor sfinților în modul cel mai emoționant. În acest cer, unde totul vorbește despre putere și despre măreție, amintirea permanentă a umilinței scumpului nostru Mântuitor este cel mai izbitor contrast. Smerenia Lui, blândețea Lui, dependența Lui, răbdarea Lui ... toate aceste perfecțiuni morale pe care le-a manifestat aici Isus nu vor înceta niciodată să fie vizibile, dându-ne pentru veșnicie măsura dragostei Lui. Atunci, cântării celei noi intonate de sfinții glorificați îi va răspunde ecoul universal al tuturor sferelor creației. Vrednic este Mielul să primească puterea și bogățiile înțelepciunii și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!

Dacă uneori suntem uimiți de severitatea judecăților lui Dumnezeu, aceasta este pentru că nu știm să ne suim prin credință în cer. Așteptând să glorificăm sfințenia desăvârșită a lui Dumnezeu (cap. 4.8), contemplând în Mielul înjunghiat dragostea divină și, în același timp, disprețul omului răzvrătit față de această dragoste, putem înțelege cât de dreaptă, de meritată și de necesară este judecata. Și putem verifica astfel că nimic nu este făcut la întâmplare. Dumnezeu are sub control tot ceea ce se petrece pe pământ. Căile Lui în judecată sunt nu numai descrise anticipat în această carte simbolică (cap. 5.1), ci și desfășurate exact la momentul hotărât, când Mielul rupe pecetea. Deschiderea primelor patru peceti este însoțită de apariția a tot atâția cavaleri. Ei reprezintă, respectiv, cucerirea teritorială, războiul civil, foametea și calamitățile ucigătoare care se vor succeda pe pământ (comp. v. 8 cu Ezechiel 14.21). După ruperea celei de-a cincea peceti apar o mulțime de martiri, care-L imploră pe Dumnezeul suveran să le facă dreptate. Iar ruperea celei de-a șasea peceti este ca un răspuns la strigătul lor, sugerând o revoluție cumplită; toate autoritățile sunt răsturnate. Cât de străin sună alăturarea acestor cuvinte: „mânia Mielului” (v. 16; Psalmul 2.12)!

Acest capitol apare ca o paranteză între a șasea și a șaptea pecete. Înainte de a merge mai departe în căile judecății Sale, Dumnezeu îi pune deoparte și îi «ștampilează» pe cei care îi aparțin. O primă grupă (v. 4-8) este formată din evrei din seminții diferite. Ei alcătuiesc această rămășiță credincioasă, ale cărei sentimente ne-au fost dezvăluite de Psalmi. Cea de-a doua categorie de persoane este alcătuită dintr-o mulțime dintre națiuni care vor fi crezut evanghelia împărăției (v. 9...). Înfățișându-ni-i de acum pe acești credincioși, Dumnezeu parcă ne-ar spune: «aceste pedepse nu sunt pentru ei; ei vor traversa încercarea sub protecția Mea». În același fel, în noaptea de Paști, israeliții erau diferențiați și puși la adăpost de lovitura îngerului nimicitor prin sângele Mielului (Exod 12.13). Și tocmai în acest sânge își vor fi spălat și albit hainele credincioșii veniți din „necazul cel mare” (v. 14). Mântuirea lor nu va fi asigurată prin alt mijloc decât cel al nostru: sângele prețios al lui Hristos. Apoi, același Miel care îi va fi curățit îi va paște, îi va proteja și îi va adăpa din fântânile vieții (Isaia 49.10). Însuși Dumnezeu le va șterge lacrimile. Ce promisiuni! Ele vin mai dinainte, ca să-i mângâie în vederea unui necaz fără precedent!

Cea de-a șaptea pecete se deschide cu un scurt răgaz. În timp ce unii îngeri se pregătesc să execute judecățile, un alt înger (Hristos în Persoană) îndeplinește funcția de Mijlocitor (v. 3). Prin ceea ce El însuși a suferit, Domnul Isus simpatizează cu credincioșii aflați în încercare (Evrei 2.18; 4.15). În aceste vremuri apocaliptice, El va interveni în favoarea credincioșilor din necazul cel mare (cei din cap. 7). La rândul lor, toți sfinții, deja strânsi în glorie, după ce vor fi cunoscut și ei pe pământ oboseala și durerea, vor fi interesați cu atât mai mult de situația credincioșilor care trec prin această perioadă groaznică. Ei vor fi astfel preoți împreună cu Hristos, prezentându-l lui Dumnezeu aceste cădelnițe de aur pline cu parfumuri care sunt rugăciunile sfinților (cap. 5.8b). Devansați prin mijlocire, fiecare din cei șapte îngeri își duce la gură trâmbița de temut. Și primul dă semnalul judecății neașteptate asupra puternicilor din vest (copacii) și a prosperității universale. Cel de-al doilea corespunde dezlănțuirii în imperiul pământesc a unei mari anarhii. Al treilea și al patrulea provoacă prăbușirea și apostazia autorităților responsabile, cufundându-i pe oameni în cel mai adânc întuneric moral.

Unii comentatori au dat acestor capitole interpretările cele mai fanteziste, străduindu-se în special să facă o corespondență între profeții și evenimentele contemporane. Dar să ne amintim că toată această a treia parte a profeției lui Ioan este cu privire la viitor. Ea cuprinde numai intervalul de câțiva ani dintre venirea Domnului pentru a-și lua Biserica și începutul domniei Lui mileniale. A cincea trâmbiță, sau prima nenorocire, dă drumul din adânc unui roi înspăimântător de lăcuste, instrumente directe ale lui Satan, care le produc iudeilor necredincioși o suferință morală mai rea decât moartea. La a șasea trâmbiță apar cai nemaipomeniți, scuipând foc, fum și pucioasă, semănând moartea pe unde trec. Călăreții lor poartă platoșe (v. 9, 17), imagine a conștiințelor împietrite (1 Timotei 4.2). În același timp, acele și cozile lor, asemănătoare cu cele ale scorpionilor (v. 10) sau cu cele ale șerpilor (v. 19), reprezintă învățăturile mincinoase și otrăvitoare, armele perfide de care Satan se va folosi mai mult ca oricând (comp. cu Isaia 9.15). Folosirea trâmbițelor pentru a anunța aceste judecăți le dă caracterul de avertismente pentru oameni. Inimile lor sunt însă atât de împietrite, încât chiar și aceste dezastre nemaivăzute nu-i vor conduce la pocăință (v. 20, 21).

Capitolele 10 și 11.1-13 se intercalează între a șasea și a șaptea trâmbiță, așa cum capitolul 7 forma o paranteză între a șasea și a șaptea pecete. Din nou Hristos apare sub înfățișarea unui „alt înger”, aici de asemenea însoțit de semne de har. Norul în care este învăluit și stălpul de foc pe care stă amintesc de grija pe care i-a purtat-o Dumnezeu lui Israel în pustie (Exod 13.21,22). Curcubeul (comp. cu cap. 4.3) vorbește despre legământul lui Dumnezeu cu pământul (Geneza 9.13). Promisiunile Sale sunt în felul acesta amintite indirect. Dar Hristos posedă și atributele autorității: fața Lui este asemănătoare cu soarele și El își revendică drepturile de a stăpâni lumea. Într-o mână El are „o carte mică deschisă” (v. 2), reprezentând o scurtă profeție descoperită deja în Vechiul Testament. Este vorba despre cea de-a doua „jumătate a săptămânii” necazului celui mare (Daniel 9.27), în timpul căreia Dumnezeu mai recunoaște încă templul, altarul și pe „cei care se închină acolo”. Un detaliu remarcabil, acești trei ani și jumătate sunt evaluați în luni (42), pentru a vorbi despre asuprire (cap. 11.2), dar de asemenea în zile (1260), pentru a măsura mărturia rămășiței credincioase. Dumnezeu a socotit fiecare din aceste zile și știe ce reprezintă, ce curaj și ce suferințe implică (Psalmul 56.8).

Cei doi martori simbolizează mărturia suficientă și completă dată de rămășița credincioasă în timpul necazului final. Ei se prezintă cu trăsăturile lui Ilie și ale lui Moise, care, amândoi, în timpuri întunecate din istoria lui Israel, își asumă de asemenea o mărturie potrivită lui Dumnezeu. La rugăciunea primului, cerul rămâne închis timp de trei ani și jumătate (v. 6; Iacov 5.17; comp. v. 5 cu 2 Împărați 1.10,12). Cel de-al doilea primește puterea să transforme apa în sânge (viața în moarte: Exod 7.19) și să lovească pământul cu tot felul de plăgi. Acești credincioși vor fi dați la moarte la Ierusalim prin „fiara romană” din capitolul 13, mângâiați de gândul că, în chiar acest loc, înaintea lor, „Domnul lor a fost răstignit” (Luca 13.33,34). Martiriul lor va fi urmat de o înviere strălucită și publică, spre consternarea prigonitorilor lor. În sfârșit, sună nenorocirea finală. Odată cu ea sunt aduse două lucruri: împărăția Domnului (v. 15b) și, de asemeni, mânia Lui (v. 18; Psalmul 110.5). În capitolul 6.17, oamenii înspăimântați credeau că a venit mânia Mielului. Ea însă a fost stăpânită până în momentul când Hristos preia guvernarea lumii. Atunci cerul izbucnește în cântări de triumf, sfinții se prosternază în adorare: Cel care a fost răstignit (v. 8) domnește de acum în veci de veci (Luca 1.33).

Această nouă diviziune este introdusă prin versetul 19 din capitolul 11. Chivotul legământului apare acolo în semn de har înaintea judecăților asupra lui Israel. Acest popor (pus în scenă prin imaginea simbolică a femeii însărcinate învăluite în soare), fiind cel care trebuia să dea naștere lui Mesia, atrage prin aceasta împotrivirea furioasă a lui Satan, marele balaur roșu. Această vrăjmășie dintre sămânța femeii și „șarpele cel vechi” (v. 9), anunțată de la cădere, s-a continuat pe tot parcursul Bibliei (Geneza 3.15; Exod 1.22; 2 Împărați 11.1; Matei 2.16...). Zadarnic a încercat diavolul să-și concentreze eforturile pentru a împiedica împlinirea, prin nașterea și înălțarea Domnului Isus, a planurilor lui Dumnezeu. Hristos și sfinții Lui cerești – copilul înălțat la Dumnezeu – nu mai pot fi atinși acum. În plus, Satan va fi curând aruncat din cer pe pământ (citiți Luca 10.18 și Romani 16.20), unde furia lui neputincioasă se va dezlănțui împotriva rămășiței lui Israel. Această rămășiță va fi caracterizată prin aceea că va păzi poruncile lui Dumnezeu (v. 17b). Care a fost pentru Hristos și care este astăzi pentru noi secretul forței și victoriei asupra celui Rău? Este Cuvântul lui Dumnezeu locuind în inimă (Psalmul 17.4; Matei 4.4; 1 Ioan 2.14b).

Aruncat pe pământ, diavolul profită de timpul scurt pe care-l are. Se folosește de două instrumente, două „fiare”, termen care implică absența relației cu Dumnezeu. Prima dintre acestea (v. 1), corespunde imperiului roman reconstituit. El va reuni trăsăturile celor trei imperii precedente: rapiditatea leopardului (Grecia), tenacitatea ursului (Persia) și ferocitatea leului (Babilonul; vezi Daniel 7.4-6). În pustie, Isus refuzase împărățiile lumii. Satan le dăruiește împăratului roman, obținând astfel închinarea întregului pământ (v. 4; Luca 4.5-8). Cât despre cea de-a doua fiară, ea este o contrafacere a Mielului, însă limbajul o trădează. Este Antihristul, care va avea putere religioasă, va face minuni și va susține prima fiară. Mulțimile de oameni pe care îi va ademini vor fi marcate precum vitele, cu numele „fiarei romane”. Acești oameni vor fi numiți: „cei care locuiesc pe pământ” (v. 8, 14; cap. 3.10; 6.10; 8.13; 11.10), pentru că toate interesele și aspirațiile lor țin de pământ. Cât de numeroasă este încă de astăzi această categorie de persoane! În contrast cu aceștia, versetul 6 vorbește despre „cei care locuiesc în cer” (Filipeni 3.19,20). Creștini, să arătăm clar, fără îndoială, unde se află locuința noastră (Evrei 11.14).

După o paranteză care ne prezintă trinitatea răului – anume balaurul (cap. 12), prima și a doua fiară (cap. 13) – cele șapte viziuni din capitolul 14 se racordează la cea de-a șaptea trâmbiță care încă nu s-a împlinit (cap. 11.15). Dar, înainte de a interveni asupra răului, Dumnezeu recunoaște și pune deoparte o nouă rămășiță a poporului Său. Acești martori au rezistat corupției generale. Spre deosebire de masele care poartă pe frunte semnul fiarei (cap. 13.16), pe frunțile lor este scris numele Mielului (v. 1). Purtăm noi, fără să ne rușinăm, numele Mântuitorului nostru? Poate vedea fiecare din jurul nostru cui aparținem noi? Acești credincioși „urmează Mielul oriunde ar merge El” (v. 4; comp. cu Ioan 1.36,37). Urmându-L în ocară și în suferință, ei vor fi, de asemeni, însoțitorii Săi în Împărăție. Faptele lor îi urmează (de remarcat că ele nu merg înaintea lor; niciodată faptele cuiva nu-i deschid accesul în cer). Dragi prieteni, privilegiile noastre creștine sunt și mai înalte. Vom dori noi să fim mai puțin credincioși decât acești martori ai zilelor din urmă?

Odinioară Domnul îi anunțase pe acuzatorii Lui: „De acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului” (cap. 1.7; Matei 26.64 și 24.30). Iată-L aici pe acest Fiu al Omului așezat pe un nor alb! Odinioară încununat cu spini, El poartă o coroană de aur; în loc de trestie, El are în mână o seceră ascuțită. Cel pe care oamenii îl judecau a devenit judecătorul oamenilor. Și, în calitate aceasta, El poruncește marele seceriș al pământului, urmat de un impunător cules al viei, și unul și altul anunțate de foarte mult timp (de exemplu, Ioel 3.13; Matei 13.30,39). Odată cu capitolul 15 se deschide o nouă serie de judecăți (cupele). Și de astă dată însă, sfinții care vor avea să treacă prin ele sunt mai întâi văzuți în siguranță (v. 2-4); numai după aceea, cei șapte îngeri împuterniciți cu executarea urgiilor ies din Templu și primesc cele șapte cupe pline de mânia lui Dumnezeu (comp. cu Ieremia 25.15). Dragi prieteni creștini, această lume, care va fi lovită, este cea pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult, încât a dat pentru ea pe singurul Lui Fiu. Și îngerii nimicitori încă nu și-au primit misiunea cumplită. Misiunea noastră, cât timp așteptăm, este cu totul alta: să proclamăm în ea harul divin (2 Corinteni 5.20).

Cele șapte cupe vărsate asupra pământului amintesc de urgiile venite peste Egipt: bube, ape transformate în sânge, întuneric, broaște, tunete, piatră și foc (vezi Exod 9.23). Însă, în loc să-i aducă la pocăință, dezastrele îi fac pe oameni să blesteme (v. 9, 11, 21). O triplă mărturie este însă adusă Dumnezeului celui drept: de la învingători (cap. 15.3,4), de la îngerul apelor (v. 5) și prin altarul însuși (v. 7). Primele patru urgiile lovesc, respectiv, aceleași sfere ca și primele patru trâmbițe (cap. 8.7-12). Cea de-a cincea atinge tronul conducătorului roman. A șasea pregătește „lupta din ziua cea mare”. În sfârșit, după ultima cupă răsună vocea puternică venind de pe tron: „S-a isprăvit”. Cât de diferită este ea de strigătul anunțând pentru noi sfârșitul mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului, după ce Fiul lui Dumnezeu a băut pe cruce cupa pe care noi o merităm: „S-a împlinit” (Ioan 19.30)! Aceste evenimente solemne sunt mai apropiate decât credem. «Fie ca niciodată să nu privim lumea în alt fel decât ca o scenă judecată, fiind conștienți de mânia înspăimântătoare de care ea nu va putea scăpa... Aceasta ne va păzi să nu fim indiferenți nici față de răul care este în lume, nici față de judecata divină care o așteaptă.» (W. K.).

Ultima cupă conține judecata Babilonului (cap. 16.19), subiect detaliat în capitolele 17 și 18. Este vorba despre Biserica apostată, de marea creștinătate de nume, din care toți adevărații copii ai lui Dumnezeu vor fi fost luați la venirea Domnului. Necredincioasă lui Hristos, ea s-a stricat prin alianțe necurate cu lumea și cu idolii ei. «Stricăciunea celor mai bune este cea mai rea stricăciune.» Această „prostituată” este așezată pe fiară, puterea ei întemeindu-se pe puterea politică (v. 3). Cu toate că Isus a declarat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18.36), ea totuși revendică stăpânirea asupra pământului. Pe deasupra, ea persecută și omoară pe adevărații sfinți (v. 6). În fața acestui spectacol, apostolul este cuprins de o adâncă uimire. Chiar așa să ajungă Biserica responsabilă? Da, istoria ei de-a lungul secolelor a confirmat cu prisosință aceasta, așteptând forma finală, care este descrisă aici. Versetele 16 și 17 ne învață însă cum va pieri această „mamă a spurcăciunilor”. Va avea soarta pe care ea însăși le-a pricinuit-o „martorilor lui Isus”, expresie în care se poate discerne întreaga tandrețe a inimii lui Dumnezeu (v. 6; vezi și cap. 2.13).

Aceste viziuni pot fi comparate cu o serie de diapozitive care prezintă aceleași tablouri sau evenimente din perspective și iluminări diferite. Prăbușirea Babilonului este privită aici ca fiind împlinită direct de „Domnul Dumnezeu” (v. 8, 20). Dar, înainte de aceasta, a răsunat o

poruncă: „leșiți din mijlocul ei, poporul Meu” (v. 4; comp. cu profeția lui Ieremia împotriva Babilonului istoric: cap. 51.7,8,37,45...). Această chemare se face auzită chiar astăzi: „leșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți, spune Domnul...” (2 Corinteni 6.17). Fiecare copil al lui Dumnezeu este invitat să se despartă în întregime de lumea religioasă cu principii amestecate, a cărei stare finală ne este prezentată aici (comp. cu Numeri 16.26). Unii ne vor acuza de lipsă de dragoste, că suntem înguști și sub imboldul unui spirit de superioritate. Esențialul este însă să ascultăm de Domnul. Versetele 12 și 13 întocmesc lungă listă a tot ce se află în lume, studiate pentru satisfacerea multiplelor poftă ale oamenilor (1 Ioan 2.16,17). Lista se deschide cu ceea ce este cel mai prețuit: aurul, și se încheie cu ceea ce are valoarea cea mai mică în ochii acestei false Biserici, ... dar care are atâta preț pentru Dumnezeu: sufletele oamenilor.

Plângerile negustorilor (v. 11, 15...) ne amintesc de nemulțumirile lui Dimitrie și ale artizanilor din Efes care se temeau să nu cumva să piardă „un mare câștig” și „bunăstarea” pe care le-o procura cultul idolului (Fapte 19). În fond, care este diferența dintre marea „Diană a efesenilor” și „Babilonul cel mare”, între idolatria păgână și corupția creștinismului? Nu poate să nu aibă succes religia care-i dă omului toate roadele dorite de sufletul său (v. 14), care-i încântă simțurile, adormindu-i conștiința (muzica joacă în aceasta un rol important: v. 22; Daniel 3.7), care-i favorizează comerțul, pretextând tot felul de bucurii. Este îndeajuns să vedem, la sfârșitul anului, în ce mod păgân este celebrată de mulți nașterea Domnului Isus... „În ea s-a găsit sângele ... sfinților” (v. 24). Deja în cetatea lui Cain, la începutul Bibliei, se găseau nenumărate lucruri plăcute, ... în timp ce sângele lui Abel striga... (comp. cu Geneza 4.10,17...). Astăzi, lumea religioasă se bucură, în timp ce adevăratul credincios suferă și se întristează (Ioan 16.20). Măine vor răsună vaietele pe pământ, dar la acestea va răspunde bucuria cerului (v. 20). Să ne ajute Dumnezeu ca, prin credință, să vedem toate lucrurile așa cum le vede El!

Șarlatania Babilonului, pretenția lui de a fi Biserica, a fost demascată în public. Acum Domnul o prezintă pe adevărata Lui Mireasă celor invitați la ospățul ceresc. Cerul răsună de laude, pentru că în ea poate fi privită întinderea harului și a gloriei lui Dumnezeu. La bucuria Mirelui va răspunde cea a Miresei! Ea și-a pregătit podoabele ce constau în faptele drepte ale sfinților, pe care Dumnezeu le-a dat să le împlinească atunci când se aflau pe pământ. „Cei chemați” vor fi de asemenea plini de bucurie. Pentru că „cine are mireasa este mire; iar prietenul Mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui” (Ioan 3.29)! În așteptarea acestei zile, să nu uităm că am fost „logodiți cu un singur bărbat”, pentru a fi înfățișați lui Hristos „ca o fecioară curată” (2 Corinteni 11.2). Să păstrăm pentru El toată prospețimea afecțiunilor noastre. Dacă, pentru Biserică, El este Preaiubitul, pentru lume însă devine Marele Judecător. Sub numele luat cândva pentru a manifesta harul și adevărul, cel de „Cuvântul lui Dumnezeu”, El înaintea pentru a împlini „lucruri teribile” (Psalmul 45; vezi Isaia 59.18; 63.1-6). Prietene, când și cum vrei tu să-L întâlnești pe Isus? Acum, ca Mântuitor, sau, în curând, ca Judecător?

Spre deosebire de „ospățul nunții Mielului” (v. 9), aici vedem ceea ce în mod ironic este numit „marea cină a lui Dumnezeu” (v. 17b; Psalmul 2.4,5; Ieșania 1.7). Confruntarea finală dintre oștile Fiului lui Dumnezeu și cele ale conducătorului roman se va încheia cu nimicirea totală a acestora din urmă. Fără altă judecată, fiara și profetul mincinos vor fi aruncați de vii în infern (comp. cu Numeri 16.33; Psalmul 55.15). Apoi Dumnezeu Se ocupă de stăpânul lor, Satan. Capitolul 12 ni l-a arătat pe Satan aruncat din cer. Aici un lanț și o cheie simbolice îl pun pe marele ucigaș în imposibilitatea de a fi vătămător. În sfârșit, versetul 10 ni-l prezintă, după o mie de ani, alăturându-se celor doi complici ai săi în iazul de foc (Matei 25.41). Înțelegem deci că nu există în Biblie carte de care diavolul să se teamă mai mult decât de Apocalipsa. Pentru a face ca ea să nu fie citită, îi convinge până și pe credincioși de opacitatea ei. Satan fiind legat, nimic nu se mai opune de atunci înainte domniei glorioase a Domnului. Am putut constata că această împărăție, contrar gândurilor multora, nu va lua ființă prin îmbunătățirea treptată a lumii, ci prin judecăți. Dragi copii ai lui Dumnezeu, Hristos dorește să împartă cu noi autoritatea Lui (Daniel 7.18)! Să nu fraternizăm astăzi cu lumea pe care mâine o vom judeca (1 Corinteni 6.2).

O mie de ani de binecuvântări nu vor schimba inima omului. Satan dezlegat va reuși să stârnească o ultimă și gigantică revoltă a națiunilor, căreia Dumnezeu îi va răspunde printr-o judecată scurtă și fulgerătoare. Acum sună ceasul solemn în toate: se împlinește Evrei 9.27 – dar și Ioan 5.24. Toți morții vor apărea înaintea marelui Judecător. Între ei au fost multe diferențe în timpul vieții lor pământești: unii au fost mari, onorați de semenii lor (Luca 16.19), alții mici sau chiar de la periferia societății (Luca 23.39). Iată-i însă pe toți strânși, fără vreun plus de distincție, pentru că „toți au păcătuit...” (Romani 3.23). Pentru a dovedi aceasta, sunt deschise cărți în care fiecare își regăsește cu groază toate faptele consemnate una după alta (Psalmul 28.4). Și cine-ar putea suferi citirea fie și numai a unei singure pagini din cartea faptelor lui? De asemenea este deschisă și cartea vieții. Numai pentru a constata însă că numele lor nu se găsesc în ea! Aruncați-i în întunericul de afară – este sentința Judecătorului suprem (Matei 22.12,13). Acolo ei se vor alătura lui Satan, devenind tovarășii lui în mizerie, pentru un chin fără speranță și fără sfârșit... Credinciosul nu va fi judecat după faptele lui, ci după lucrarea desăvârșită a Domnului Isus.

Pagina este întoarsă. Istoria primei creații a luat sfârșit. Începe veșnicia gloriei, în care Dumnezeu va fi «înconjurat de făpturi binecuvântate, aduse în stare să-L cunoască și să-L înțeleagă... în bucuria propriei fericiri, când timpul nu va mai fi» (J.N.D.). Atunci marea (simbol al încurcăturii și al separării popoarelor) va înceta să existe. Toți răscumpărații vor fi ajuns în port, adică în cer. Dumnezeu însă nu ne descoperă câtuși de puțin ce vom găsi acolo; ne spune mai degrabă, pentru mângâierea noastră, ce nu vom găsi deloc acolo: În această lume nouă, moartea va fi desființată (1 Corinteni 15.26,54); nu va mai fi noapte, nici blestem (v. 25; cap 22.3,5); nici doliu, nici strigăt de durere, toate aceste consecințe ale păcatului vor fi luat sfârșit, pentru că locuința lui Dumnezeu va fi pentru totdeauna cu oamenii (v. 4). Și cei care vor fi rămas afară? Partea lor va fi moartea a doua, întuneric, plânsetele remușcărilor într-o eternă depărtare de fața Dumnezeului sfânt. Acolo vor fi necredincioșii, dar de asemenea fricoșii: cei care niciodată nu vor fi vrut să se hotărască din toată inima pentru Hristos. Și deopotrivă mincinoșii și ipocriții. Prietene, îngăduiți-ne pentru ultima oară să vă punem această întrebare: Unde vei fi în eternitate?

După ce a întredeschis perdeaua din fața stării veșnice (v. 1-8), Duhul face un pas în urmă, revenind la perioada domniei lui Hristos. Ne prezintă o cetate care nu este nicidecum Roma sau Babilonul, ci Ierusalimul sfânt, „Mireasa, soția Mielului”. Toată această descriere este simbolică. Simțurile noastre de acum nu pot percepe, nici mințile noastre nu pot concepe cele care aparțin noii creații (1 Corinteni 13.12). De exemplu, cum să-i explici unui orb din naștere ce sunt culorile? Dumnezeu ia lucrurile cele mai frumoase și mai rare de pe pământ: aurul, pietrele prețioase, pentru a ne face o idee despre ceea ce ne este pregătit în cer. Lumina ei și zidurile de iaspis (v. 11, 18) ne spun despre manifestarea gloriilor lui Hristos în și prin Biserică (cap. 4.3). Aceasta este iluminată de lumina care strălucește în lampă: gloria lui Dumnezeu «concentrată» în Miel (v. 23). La rândul ei, cetatea sfântă răspândește această lumină divină spre folosul pământului milenial (v. 24). Este ceea ce sugerează Ioan 17.22: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu ... Eu în ei și Tu în Mine; ca ... lumea să cunoască...”. Și cum ar putea intra vreun lucru „întinat” în locul unde locuiește Domnul? (v. 27; citiți 2 Corinteni 7.1).

Versetele 1-5 completează viziunea cetății sfinte în timpul mileniului. Și remarcăm cât de mult se aseamănă prima pagină a Bibliei cu ultima. Scriptura începe și se încheie cu un paradis, un râu, un pom al vieții... Sfârșitul însă este mai frumos decât începutul, „omega” mai grandios decât „alfa”, paradisul viitor nu este regăsirea celui trecut, ci este „paradisul lui Dumnezeu” (cap. 2.7), în prezența veșnică a Mielului care a

murit pentru noi. Acolo vor avea acces numai păcătoșii mântuiți prin har, oameni precum tâlharul întors la Dumnezeu (Luca 23.43). Și care va fi îndeletnicirea acestor locuitori? Ei vor sluji Domnului lor (v. 3; cap. 7.15); vor împărăți împreună cu El (v. 5b; Daniel 7.27). Ceea ce va avea însă cel mai mare preț pentru ei, dincolo de toate aceste împărății, este că „vor vedea fața Lui...” (v. 4; Psalmul 17.15). De obicei un rob „nu știe ce face stăpânul său” (Ioan 15.15). Isus însă nu le ascunde nimic robilor Săi, deveniți prietenii Săi, cu privire la „cele care trebuie să aibă loc în curând” (v. 6). Nu este oare ciudat că deseori pătrundem atât de puțin în minunile care ne privesc pe noi? (1 Corinteni 2.9). Și, peste toate, nu este trist că nu dovedim mai mult interes pentru ceea ce Tatăl a pregătit pentru gloria și bucuria Fiului Său? (Ioan 14.28b).

Pentru Daniel și pentru poporul iudeu, profeția era pecetluită, până la împlinirea ei viitoare (Daniel 12.9). Pentru creștin, ea nu mai este ascunsă (v. 10). Toată Biblia îi este dată pentru a fi înțeleasă și crezută. Domnul să ne ajute să o cercetăm mereu mai profund (Ioan 5.39)! Fie ca, la întoarcerea Lui, să ne găsească printre aceia care păzesc Cuvântul Lui și care nu neagă Numele Lui (cap. 3.8)! Acest nume fără seamăn, Isus, numele umanității Sale, ne este amintit încă o dată de El Însuși: „Eu, Isus”, sunt „Steaua strălucitoare de dimineață”, Cel care vine (v. 16). Noi nu așteptăm un eveniment, ci pe Cineva pe care-L cunoaștem și Îl iubim. „Vino!” Acestei dorințe trezite de Duhul îi răspunde promisiunea Sa: „Eu vin curând” (v. 12, 17, 20); apoi din nou ecoul afecțiunilor Miresei: „Amin! vino, Doamne Isuse”. Am fost convertiți pentru a-l sluji – pentru a-i invita pe cei cărora le este sete, pe cei care vor (v. 17)... – și pentru a-L aștepta. Domnul însă știe că, și pentru una și pentru alta, avem nevoie de întreg harul Său (v. 21). De aceea Duhul lui Dumnezeu încheie această carte a judecății, și a Cuvântului lui Dumnezeu în întregime, cu această promisiune a harului. Harul este resursa perfectă și suficientă care ne va păzi „până va veni El” (1 Corinteni 11.26b).

clickbible.org